

# РЕШЕНИЕ

№ 4991

гр. София, 08.11.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 02.11.2011 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **1890** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по жалба от Д. П. П. срещу Заповед за задържане на лице, рег. № 707/26.02.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР Д. П. П. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР. В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалноправни норми и в нарушение на административнопроизводствените правила - отменителни основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – полицейски орган в 09 РУ „Полиция” в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения административен акт.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед рег. № 707/26.02.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР Д. П. П. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – задържане на лице от полицейски орган, за което има данни, че е извършило престъпление. Като основание за издаване на оспорваната заповед е посочено наличието на данни за извършено престъпление, без същите да са конкретизирани по какъвто и да било начин. Във връзка със задържането

на лицето е била изготвена и докладна записка до началника на 09 РУ „Полиция” в СДВР, в която са посочени лица, спрени за проверка (сред които и жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция), като се посочва, че лицата са били видимо притеснени и са дали противоречива информация за намеренията си.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество същата е основателна, а заповедта, с която жалбоподателят е задържан за 24 часа в помещение на 09 РУ „Полиция” в СДВР е незаконосъобразна.

Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР „полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление”. Съдът счита, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на посочената принудителна административна мярка. Действително, за прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да се събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при оперативна самостоятелност да наложи мярката. В процесния случай, обаче не са налице дори данни, обосноваващи предположението, че има вероятност именно Д. П. П. да е извършител на каквото и да било престъпление. Този извод настоящата инстанция прави и при съобразяване на мотивите, посочени в оспорваната заповед, а именно посочването само на данни за извършено престъпление. Посочването, обаче само и единствено на това обстоятелство, а именно на данни за извършено престъпление не представлява мотивиране на оспорваната заповед. По делото не са представени доказателства от ответника дори за евентуалното наличие на полицейска регистрация по отношение на жалбоподателя, от събраните по делото доказателства дори не може да се направи обосноваван извод, че проверка за наличието на такава полицейска регистрация е извършена преди задържането на лицето. Не са събрани доказателства, от които да е видно дори наличието на извършено престъпление на посоченото място, в посочения ден на задържането на лицето, които биха могли да породят съмнение, че именно същото е извършител на престъплението. Доколкото може да се приеме, че представената като доказателство по спора докладна записка представлява известно мотивиране на оспорваната заповед, то същата съдържа данни само и единствено за определено поведение на определени лица, сред които и жалбоподателят, което поведение е определено като съмнително от полицейските органи. Наличието, обаче на подобно поведение, квалифицирано по определен начин от полицейските органи не може да се определи като наличие на данни за извършено престъпление. В процесния случай доказателствената тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, съдържащи се в обжалваната заповед принадлежи на издателя на административния акт, а подобно доказване от негова страна в производството пред настоящата инстанция не беше направено. Посочването само на наличието на данни за извършено престъпление не представлява мотивиране на обжалваната заповед. Дори и обаче по отношение на жалбоподателя да бъде налице полицейска регистрация, то наличието на подобна полицейска регистрация, обаче не е сред основанията, които могат да послужат за задържане на лице по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, а същото и не е посочено като такова в мотивите на оспорваната в производството пред настоящата

инстанция заповед. Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи регистрират лицата, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Наличието, обаче на полицейска регистрация не представлява основание за задържане на лице по смисъла на чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, спрямо което същата е извършена. Основанията за задържане на лице в съответното помещение на полицейските органи са посочени в чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, като приложимото правно основание в посочения случай с оглед и на посочването му в оспорваната заповед е това по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно за лицето да има данни, че е извършило престъпление. С оглед приложимостта на посочената разпоредба е необходим и отговор на въпроса относно това кога следва да се налице посочените данни, т.е. дължи се отговор на въпроса дали е възможно и допустимо задържането на лице поради причината, че същото, макар и в отдалечен период от време е извършило престъпление или пък мярката е допустимо да бъде наложена само и единствено при наличието на данни за конкретно извършено престъпление. Този отговор се налага с оглед на обстоятелството, че посочената норма следва да намери приложение и се тълкува съобразно обстоятелството на наличие на извършено престъпление, което се разследва и по което извършителят не е установен в кратък период, предшестваш извършването на престъплението. Изводът за възможността за задържане на всяко едно лице във всеки един период независимо кога е било извършено престъплението предполага възможността едно лице, което е извършило престъпление да може да бъде задържано във всеки един период от извършването на престъпление, дори и след изтекъл голям период от време. Следователно, приложимостта на посочената разпоредба следва да се преценява не по принцип при наличието на извършено престъпление, а при наличието на данни за извършено престъпление в даден период и по определен заявителски материал или в процесния случай, с оглед и на мотивите на оспорваната заповед обстоятелството дали са налице данни за извършено престъпление от страна на жалбоподателя следва да се преценява не във връзка с евентуално извършено от същия престъпление в минал период, за който по отношение на същия е евентуално налице полицейска регистрация (обстоятелство, което не е изследвано от административния орган). Само с посочването, обаче на обстоятелството, че по отношение на лицето са налице данни за извършено престъпление, без да са налице каквито и да било доказателства в тази насока не може да се направи обоснован извод по отношение на посоченото лице да са налице данни за извършено престъпление с оглед и на което не се обосновава приложимостта на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, с оглед и на което оспорваната заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена като издадена в противоречие с материалния закон. Обратният извод би обосновал възможността на органите на СДВР да задържат всяко лице само и единствено с посочването на законовия текст, който дава възможност за това, а именно само с посочването на обстоятелството, че са налице данни за извършено престъпление. Още повече, че в процесния случай от страна на административния орган не са събрани никакви доказателства, които да подкрепят изложеното в обжалваната заповед, включително и наличието на данни за извършено престъпление на мястото, където лицето е било задържано.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – полицейски орган при ОУ РУ „Полици“ в СДВР. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР – посочено е името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часът

на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 64 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане.

Спазена е и разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ППЗМВР – лицето е подписало декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по чл. 63, ал. 2, т. 5, б. „б-е”.

Съобразно чл. 63, ал. 3, изр. 2 от ППЗМВР заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице, като съгласно чл. 63, ал. 4 от ППЗМВР копие от заповедта е връчено на жалбоподателя в настоящето съдебно производство.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, но предвид обстоятелството, че същата е издадена в противоречие с материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

#### РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице, рег. № 707/26.02.2011 г. на полицейски орган от 09 РУ „Полиция” в СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР Д. П. П. е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ „Полиция” в СДВР, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: